

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN *obhaja 75 let obstoja*

Lepo število let, tri četrtine stoletja. Seveda ni več prvotnih članov, so pa nadaljevalci, potomci.

In zbor je proslavil ta jubilej 2. septembra s koncertom v Slovenskem domu San Martín s tremi povabljenimi vokalnimi skupinami, s pomočjo katerih je izvedel lep in pester program. Koncert so naslovili »Glasba naj te objame«, naslov pesmi, ki je tudi bila vključena v program.

Sodelujoči zbori, in v tem vrstnem redu so tudi izvajali, so bili EX-CORDE – Pevski zbor Slomškovega doma (pevovodja Diego Alfredo Pérez), Slovenski moški zbor (pod vodstvom Matjaža Rožanca, ki se zbira na vajah na Pristavi v Castelarju), Mešani pevski zbor San Justo (spet pod vodstvom Diega Alfreda Péreza) in na koncu seveda Slovenski pevski zbor San Martín, ki ga vodi Ariana Žigart (vokalizacija Marianela Zalazar). Kot napovedovalka pa je nastopila bivša dolgoletna dirigentka zbora Lučka Marinček Kastelic.

Kar število pevovodij se je zvrstilo v vseh teh letih delovanja sanmartinskega zbora, odlični solisti so ga tudi sestavljali, lepe koncerte je imel ne samo v naših domovih, ampak tudi izven tukajšnjega slovenskega sveta, običajne božične koncerte itd. Prvi dirigent je bil Boris Pavšer, sledili pa so mu Vinko Klemenčič, Martin Duh, Slavko Rupnik, Rok Fink, Janez Mežnar, Lučka Kralj Jerman, Jože Omahna, Lučka Marinček Kastelic in Ariana Žigart.

Ob 20. uri napovedan dogodek je med občinstvom štel tudi z navzočnostjo predstavnika Veleposlaništva RS v Buenos Airesu, ministra svetovalca Igorja Šefa.

Za otvoritev je domači zbor zapel pred odrom komad, po katerem so poimenovali večer, in sicer Glasba naj te objame od Katje Gruber, ob spremljavi instrumentalnega terceta, ki so ga sestavljali Graciela Burgos na klaviaturi, Jorge Glocer na bobnih ter Santiago Moyano na kitari in pri škotski pesmi tudi na piščali.

Po končani pesmi je stopil na oder pevski zbor Slomškovega doma EX CORDE. Izvedli so dve slovenski, Kje so tiste stezice v Devovi priredbi ter Tiho luno v priredbi Simona Jenka, ki je tudi uglasbil slovensko himno Naprej zastava slave (1860), ki je po osamosvojitvi ostala kot uradna himna Slovenske vojske. Sledila je La vieja chacarera od bratov Díaz v zborovski priredbi Claudia Sanseverina, pri tej je s tolkalom sodeloval Maxi Žnidaršič, in na koncu ob spremljavi na klaviaturi samega dirigenta še venček komadov iz muzikala The sound of music (Moje pesmi, moje sanje) Hammersteina in Rodgersa, ki ga je priredil Marcelo Valva.

Na odru se je nato predstavil moški zbor. Zelo malo smo imeli tu moških zasedb, zato je prav dobrodošla nova taka skupina. Poleg moških sekcij mešanih zborov se lahko na primer spominjamo kvarteta Vasovalci, Slovenskega buenosaireškega okteta iz let 1972–1975 in morda še katerega. Slovenski moški zbor se ukvarja izključno s slovenskimi pesmimi. Zapeli so koroško Mam dro fleten v priredbi Cirila Preglja, primorsko Barčica v priredbi Franceta Marolta, Jaz bi rad rudečih rož v priredbi Ksenje Verin in Zorka Prelovca, ljudsko Oj le prebudi se v priredbi Cirila Preglja ter na koncu Eno devo le bom ljubil Hraboslava Volariča.

Nadaljeval je Mešani pevski zbor San Justo. Začeli so s koroško Rož, Podjuna, Zila, katere besedilo sta napisala Janko Mikula in Janko Olip, uglasbil pa jo je veliki Pavle Kernjak. Močan pomen ima ta komad za Korošce, napisan je bil leta 1938 v spomin na koroškega duhovnika Vinka Poljanca, ki je zaradi nacističnega mučenja v zaporu v Celovcu istega leta umrl. Sledila je Foersterjeva Planinka, nato pa argentinska komada, in sicer El último café, dobro znani tango Stamponija in Castilla v zborovski verziji Emilia Dublanca, ter Guastavinov komorni Pueblito, mi pueblo, ki ga je za zbor priredil F. Silva. Zaključili so z Galičevo Tebi, Slovenija v priredbi Tomaža Pirnata, ki jo je spremljala na klavirju Miriam Bircher.

Koncert je zaključil seveda gostitelj. Začeli so z Mihelčičevo Zdravo Marijo in nadaljevali s Po jezeru Miroslava Vilharja in Pojdi z menoj Milke Hartman. Tudi oni so vključili argentinske pesmi, in sicer Serenato para la tierra de uno od M. E. Walsh v priredbi Liliane Cangiano ter priljubljeni Caminito Filiberta in Corie Peñaloze v priredbi A. Tramontane. Za konec pa so izbrali škotsko The

skye boat song z instrumentalno spremljavo terceta ter s solistoma Juli Kastelic in Nikom Leberjem.

Koncert se je lepo odvil, pevci so poželi navdušene in upravičene aplavze.

Zbor so pozdravili in mu predali spominske predmete Igor Šef (tudi v imenu Urada vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki je finančno podprl dogodek), Marjan Boltežar v imenu sanmartinskega doma, Jure Komar v imenu Zedinjene Slovenije, Jože Novak v imenu MPZ San Justo in Mariana Poznič v imenu EX-CORDE.

Za konec so vse štiri skupine zapele izven programa v zadnjih časih zelo priljubljeno narodno V dolini tihi, ki jo je tudi spremljala Ariana na harmoniki, sanmartinski zbor pa je ponovil naslovni komad Glasba naj te objame.

Po končani predstavi so odmaknili stole, postavili dolge mize in pogostili vse navzoče z zakusko, pijačo in slaščicami ter torto, medtem ko se je razvil živahen klepet. Pri izvedbi dogodka so sodelovali tudi:

Zvok: Matjaž Ribnikar in Edi Cestnik

Luči: Janez Filipič

Scenski prostor: Janez Filipič in sodelavci

Grafično oblikovanje: Niko Leber

Organizacija: člani zbora

Sedanjo zasedbo zbora sestavljajo naslednji člani:

SOPRANI: Ivanka Corn, Juli Kastelic, Mojca Oberžan, Irena Petkovšek, Marija Petkovšek, Cami Santana, Marta Škulj, Silva Tašner

ALTI: Magdalena Belec, Metka Kahne, Sofi Kastelic, Gabriela Marolt, Vera Breznikar Podržaj, Maru Santana, Mirianka Voršič

TENORJI: Janez Filipič, Niko Leber, Lučka Smersu, Marko Škulj

BASI: Luka Leskovec, Toni Podržaj, Niko Štumberger, Niko Žagar

Rok Fink

Fotografije Tone Belec

Lektoriranje Tjaša Lorbek

74. OBLETNICA *društva Slovencev v Mendozi*

V nedeljo, 20. avgusta smo obhajali 74. obletnico našega društva. Pričeli smo z zahvalno sveto mašo, ki jo je daroval gospod Janez Cukjati, med katero smo se spomnili vseh živih in pokojnih delavcev ter dobrotnikov našega doma.

Po sveti maši je sledil zajtrk v baru »pri Jožetu«.

Zatem, smo v dvorani, pri pogrnjenih mizah, bili deležni kulturnega programa. Friderik Šmon in Emiliano Nemanič sta v slovenščini in španščini pozdravila vse navzoče. Opisala sta potek zgodovine našega društva, ves vložen trud vseh članov, vsa delovanja, podarjena z ljubeznijo do slovenske kulture, ki jo gojimo do sedaj. Med njimi lahko omenimo naš pevski zbor, ki letos praznuje 75 let neprekinjenega petja, ter slovenska šola Sv. Cirila in Metoda, katero danes obiskuje več kot 30 otrok, 8 srednješolcev, ki obiskuje tečaj ABC, ter skupina odraslih, ki se zanima za slovenski jezik in kulturo.

Letos tudi praznuje 25 let petja mendoški oktet »SM8« na katerega smo zelo ponosni.

Pred tremi leti se je ponovno zbrala folklorna skupina otrok in mladih, kateri so letos prvič nastopili izven Mendoze v slovenskem domu Triglav v Rosariu. Meseca septembra pa bodo drugič organizirali mednarodni folklorni festival v našem domu.

Tudi imamo zabavna delovanja, ki nas združujejo, kot so nogomet, tarok, kuharski in likovni tečaj in taborjenja.

S tem vidimo, da se - od 21. avgusta leta 1949 do današnjega dne - delo, in ljubezen do slovenske kulture in jezika ni prekinilo.

Zahvaljujemo se dobremu Bogu in Mariji Pomagaj, ki sta nam stala ob strani pri ohranjanju našega doma, vere in kulture.

Zatem so mladi plesalci skupine »Mendoški nageljnik« zaplesali gorenjski ples s spremstvom v živo »ansambla bratov Nemanič«.

Sledilo je običajno kosilo: domače kolone, s kislim zeljem in krompirjem.

Po kosilu smo zapeli nekaj narodnih pesmi ob zvoku omenjenega ansambla.

Ker smo na ta dan praznovali otroški dan so starši pripravili različne igre kot tek z vrečam in namiljen drog, nato so obdarili otroke.

Zahvaljujemo se vsem, ki so omogočili, da je to praznovanje lepo uspelo, in se priporočamo Bogu za nadaljnjo vneto delovanje z namenom, da bi se naše društvo ohranilo živo se mnogo let.

Matjaž Nemanič

NEDELJA, 29. OKTOBRA

68. SLOVENSKI DAN V SLOMŠKOVEM DOMU

53. MLADINSKI DAN *v Slomškovem domu*

Mladina Slomškovega doma je vršila svoj mladinski dan v nedeljo, 6. avgusta. Praznovanje se je začelo zjutraj s sveto mašo, ki jo je daroval g. Franci Cukjati. Mladi so veselo sodelovali s petjem in branjem beril.

Po maši smo se premaknili v spodnje prostore, kjer smo uživali okusno kosilo in razne turnirje. Mladi in odrasli so tekmovali v odbojki, namiznem tenisu in šahu. Popoldne je minilo v lepem in prijateljskem vzdušju.

Napeta finala pri odbojki je združila veliko gledalcev. Prvo mesto sta osvojili ekipi iz Ramosa.

Naslednja točka je bila kulturni program. Za dobrodošlico sta nam predsednica mladine, Viki Kastelic in naš dušni pastir g. Franci Cukjati, izrekla nekaj besed o praznovanju in o pomembnosti skupnega sodelovanja.

Mladina je letos pripravila odrsko priredbo argentinske serije "Los Simuladores". Publika se je zabavala ob zgodbi Lojzeta, ki prosi pomoč skupini Simuladores, da bi mu pomagali dobiti nazaj njegovo ženo.

Po programu smo nadaljevali praznovanje v parku Slomškovega doma s prosto zabavo in v lepi družbi zaključili mladinski dan.

Mladina Slomškovega doma

GOVOR | Viki Kastelic

53. MLADINSKI DAN 6. AVGUSTA 2023

Lepo pozdravljeni vsi,

Danes mladina praznuje svoj 53. mladinski dan. To predstavlja 53 let skupnega dela, dobre volje in predanosti. Nam pomeni globoko zavezanost vrednotam, ki so nam bile podarjene, in ki jih želimo še naprej gojiti: spoštovanje do naših korenin, vera, solidarnost z drugimi in ljubezen do naše domovine. Danes nas obdaja vzdušje zaupanja, zlasti do mladih, ki omogoča gradnjo mostov med generacijami, ki sestavljajo Slomškov dom, in ki nas spodbuja, da še naprej rastemo kot skupnost.

Vsako leto se kot mladinska organizacija zavežemo, da bi vsaka od naših dejavnosti imela smisel. Tako kot ekipa Simuladores, se srečujemo z različnimi izzivi, s katerimi rastemo, skušamo biti vsak dan malo boljši in delimo v skupnosti tudi svoje talente.

Medsebojno zaupanje omogoča bogate izkušnje. Vsak dosežek je rezultat osebnih prispevkov, s svojimi različnostmi, ki so bistvenega pomena v tem skupnem načrtu.

Podarjena nam je bila dvojna domovina, slovenska in argentinska, ki nas obogatena z vero, spodbuja k ljubezni do svobode in pravičnosti. Upam, da bomo vedno nagnjeni k temu, da spreminjamo stvari na bolje in se vedno znova odločamo gojiti dobroto okoli sebe. Da zaupamo svoji ekipi, tej veliki družini, in da bodo naša srca odprta za razumevanje, da bi se učili drug od drugega, in se

še posebno komplementirali z različnostmi.

Želim, da ne bi nikoli pozabili, od kod prihajamo. Da bo na naši poti, nahrbtnik poln vseh dobrin, ki smo se jih v teh letih naučili in zgradili. Da nas vse spretnosti, talenti, izkušnje, spomini, spoznanja in tudi slabosti spodbujajo, da hodimo s trdnim korakom, odločeni delati dobro, ljubiti brez mere, sprejemati sopotnike in biti pripravljeni podati roko vsakomur, ki jo potrebuje. In da se spomnimo, da nismo sami in da je pri skupni hoji potovanje prijetnejše.

Ekipa Simuladores v krizi vidi priložnost. Iz dneva v dan se srečujemo z različnimi ovirami, ki zahtevajo spremembo našega pogleda. Pogosto nas razočarajo, saj pot ni lahka, a milost, da vidimo luč v največji temi je vsakodnevna vaja.

Odpornost, ki poteka skozi zgodovino naše skupnosti je navdih za najhujše nevihte. Vabi nas k ponovnemu razmisleku o sebi, k ponovni potrditvi naše identitete, osebne in skupne, ter k kreativnosti pri reševanju težav, s katerimi se soočamo.

Zelo smo veseli, da smo lahko ta dan delili z vami, in se vam zahvaljujemo, da ste bili del tega pomembnega dne. Hvala lepa.

62. MLADINSKI DAN *v Našem domu*

»Kako lepo je, ko rečeš tri, štiri in se glasba začne«. S temi besedami se je končal program 62. mladinskega dne.

Naše praznovanje smo začeli z zahvalo in priprošnjo Bogu pri sveti maši, katero smo obogatili s petjem. Mladi v slovenskih in argentinskih narodnih nošah so ponosno nosili zastave.

Kot pri vsakem mladinskem dnevu, so se po petju argentinske in slovenske himne na dvorišču začele dekliske in fantovske tekme v odbojki. Tekmovanje se je vršilo skoraj ves dan, čeprav smo si opoldne privoščili nekaj časa za odlično kosilo, ob katerem smo lahko napolnili naše želodce in uživali argentinske folklorne pesmi v živo.

Končno je prišel čas za finale. Tudi naš ljubljencek **Medo** si je želel igrati, saj je on vodil ekipe na igrišče. Po zanimivih in napetih finalah smo se umaknili v zgornje prostore, da bi začeli kulturni program.

Mladina nas je letos razveselila s kratkim prizorom o pomembnosti vsakega igralca, kljub kratki vlogi, sploh pa tistih, katere imenujemo »extra«. Na odru so nastopali stari junaki nekdanjih iger in kulturnih akademij, kakor na primer **Kekec**, **Pepelka**, **Ostržek**, **Martin Fierro** in še mnogo drugih. Tudi pesnik **France Balantič** se je prikazal na odru ob aplavzu publike. Skupina mladih je obogatila program s plesom in tudi za zaključek zapela pesem »Wake me up«. Po programu smo podelili pokale zmagovalcem celodnevnega turnirja ter

vs skupaj ponosno zapeli mladinsko himno.

A dneva še ni bilo konec...

Na dvorišču smo se ob prijetni družbi zaklepetali ter prigriznili domače in okusne dobrote, kjer ni manjkalo klasičnih KROFOV. Na hitro smo uredili in na novo pripravili zgornje prostore, kjer nas je čakala skupina »Kilometro 43«. Ob zvokih dobre moderne glasbe smo mladi praznovali in plesali vso noč.

Lepo bi bilo, če bi prihodnje leto nekdo rekel »tri, štiri«... in bi se zabava znova začela!

Luka Trpin, v imenu Mladine Našega doma

GOVOR | Leila Erjavec

In kar tako, še eno leto delovanja je mimo. Zdi se nam, da je minilo zelo malo časa odkar smo vas pozdravljali pri našem 61. mladinskem dnevu. Hitimo in črtamo dneve, tedne in mesece na koledarju, ne da bi se zavedali kako smo prišli že sem. Če pa se ustavimo pri vsem, kar smo v tej dobi dosegli, je občutek čisto drugačen: kako je sploh mogoče, da smo samo v enem letu toliko lepega doživeli?

Gojili smo šport in se tedensko veliko potrudili, da bi napredovali. Skrbeli smo za našo osebno in skupno rast preko zanimivih razgovorov in srečanj. Darovali smo naše roke in čas, da bi pomagali, kjer smo bili potrebni. Ohranjali smo slovenske navade, se ponosno spominjali na naše prednike in se trudili, da bi slovenska beseda ostala živa med nami. Sprejeli smo nove člane, organizirali zabave, zahajali v bratske domove in vabili k nam mlade iz vseh okrajev. Nastopali smo, plesali in peli, tukaj v domu in še na drugih odrih, kar je bilo za nas nov izziv. Celotno nam je uspelo organizirati tako pričakovano mladinsko potovanje v Mendozo!

Spet pride na dan vprašanje: kako je vse to mogoče? Lahko je naštevati rezultate, kaj pa če bi morali imenovati vse ljudi, ki so zanje odgovorni? Nešteto jih je, in verjetno bi na koga pozabili, saj je večina vseh teh naših zaslužkov posledica nevidnega in nesebičnega truda.

Prav to skrito delo nas danes zanima. Pred

nami imamo enkratno priliko, da obrnemo vidik za odrom: temu, kar se zgodi, ko se zastor zapre, se luči ugasnejo in aplavzi utihnejo. Takrat je opravljeno najvažnejše. Kakor ravnamo v tistih trenutkih, ko nas nihče ne gleda, takšni so potem sadovi, ki jih pridobimo.

Danes praznujemo naš 62. rojstni dan. To se pravi, da smo že dovolj zreli, da premišljujemo malo globlje. Zakaj smo pripravljene vložiti toliko dela, čeprav vemo, da verjetno ne bomo vsakič zaslužili posebnega priznanja? K sreči nas je kar precej in ima vsak posameznik svoje lastne vzroke in motivacije za sodelovanje. Prav zato je odgovor zelo kompleksen... lahko je pa tudi čisto enostaven.

Zakaj se trudimo? Ker nas vse to veseli, ker smo tukaj srečni in čutimo, da je vsak naš prispevek vreden. Kako pa to dosežemo? Samo z vztrajnim zanimanjem za lepe odnose med nami. Če nam je to jasno, bodo te koristne vezi rastle in bodo tudi tisti, ki pridejo za nami lahko uživali sad naše zgodovine in naše sedanjosti.

Hvala lepa.

REDNI POUK NA SSTRMB | *Prvo polletje 2023*

Življenje SSTRMB ima poseben ritem, ki ga živimo v teku dvajset sobot v letu, in ta ritem nas spodbuja v iskanju novih odgovorov na izzive, ki jih postavlja vsako novo šolsko leto. Redno delovanje na SSTRMB se je pričelo v soboto, 04. marca s sprejemnimi izpiti. V soboto, 11. marca, po vpisovanju dijakov, smo se združili v cerkvi Marije Pomagaj pri začetni sveti maši in priporočili Bogu naše delo. Prva sobota pouka je bila 18. marca, na kateri so učilnice zaživele s prihodom 63 dijakov in profesorjev.

Prva polovica leta je hitro minila, in poleg pouka slovenščine in ostalih predmetov so dijaki tudi poglobili svojo vero ter boljše spoznavali svoje korenine. Organizirali smo običajne dejavnosti, ki smo jim letos dodali nekaj novih. 1. aprila so dijaki molili po skupinah Križev pot, ter so imeli priliko za sveto spoved; in tako so se duhovno pripravili na Veliki teden. V soboto, 6. maja, so dijaki SSTRMB doživeli vsakoletni dan duhovnosti. Srečanje se je pričelo v cerkvi Marije Pomagaj, kjer je ga. Andrejka Selan Vombergar, s pomočjo Viki Kastelic, razložila pomen različnih pesmi, ki

smo jih navdušeno skupno peli, nekatere prav izbrane za delovanje po manjših skupinah, ter Marijine pesmi, za pripravo vsakoletnega majskega romanja k Mariji v Lujan. Sledilo je delo po skupinah. Dijaki prvega in drugega letnika so razmišljali o iskanju identitete; spoznavali so same seb, in odkrivali svojo notranjost. Dijaki tretjega letnika so se spraševali in razmišljali o današnji realnosti, kako ta vpliva na njihova življenja in katero je njihovo mesto na svetu. Dijaki četrtega in petega letnika so razmišljali o svojih talentih ter se spraševali, kako jih postaviti v službo drugih. Na podlagi teh ciljev, so dijaki imeli čas za osebno premišljevanje, pogovor s sodijakom, ter pogovor po malih skupinah. Po malici so se dijaki zbrali v cerkvi. Najprej smo poslušali pričevanja mladih, ki so tolikokrat pri slovenski ali argentinski družbi romali k Mariji v Lujan, ali misijonarili po različnih mestih Argentine, delili so nam, kako so jim take izkušnje pomagale pri osebni in duhovni rasti, in kako so postopoma odkrivali poslanstvo Cerkve. Ponovno smo opazili, da smo vsi del Cerkve, in smo na poti v nebesa. Kot zaključek dneva so dijaki s pesmijo in

Božjo besedo molili pred Najsvetejšim. Češčenje je bil poseben trenutek osebnega pogovora z Jezusom in prilika za sveto spoved. Posebna zahvala ge. Andrejki Selan ter mladini, ki je skočila na pomoč, in darovala svoj čas: Aleks Zupanc, Matjaž Groznik, Nevi Grohar, Damijan Pavšer, Kati Javoršek, Irina Podražaj, Mile Zupanc, Aleš Grohar, Katja Urbančič, Andrej Cukjati, Tanja Oblak in Viki Kastelic. Junija meseca smo se spominjali padlih domobrancev na poseben način. Letos se je na SSTRMB prvič pripravil "Dan spomina". Glavni cilj tega dne je bilo poglobiti in premišljevati o tragediji, ki so jo doživeli naši predniki. Srečanje se je pričelo v cerkvi, kjer je gdč. Julka Furlan podala uvodne misli in pojasnila pomen ohranjanja spomina na tragično povojno zgodovino slovenskega naroda, ki je vse nas tudi zaznamovala. Sledilo je poročilo gdč. Metke Mizerit, ki je pojasnila nekaj najvažnejših zgodovinskih podatkov. Čeprav je bila še otrok, ko je odšla iz Slovenije, je dijakom podelila svoje občutke in doživetja tistih časov. Kot zaključek prvega dela, so dijaki, pod vodstvom ge. An-

drejke Selan vadili pesem "Slovenija v svetu". Po kratkem odmoru so se dijaki zopet zbrali v cerkvi in si ogledali kratek dokumentarni film o Alojziju Grozdetu: "Srce se ne boji". Po ogledu filma so dijaki odgovorili na kratki kviz o blaženem Lojzetu Grozdetu in tako poglobili to, kar so si ogledali v filmu. Opazili smo, kako se je med dijaki poglobilo sočutje in občudovanje nedolžnih žrtev. Gdč. Miriam Oblak je razložila pokrajino Slovenije, kaj so brezna in kaj jame, zakaj je težko priti do vseh ostankov pomorjenih in delila ganljivo družinsko izkušnjo. Kot zaključek so dijaki napisali pisma enemu pobitih, prižgali svečke in se med pesmijo premaknili na dvorišče pred spomenik padlim domobrancev, tam so pisma položili v košare in pustili sveče na pripravljen prostor. Z molitvijo smo tam zaključili dan in skupno zapeli pesem Slovenija v svetu. Prvo polletje je bilo res polno dogodkov, stojimo sredi drugega polletja v pričakovanju, da bodo dijaki tudi ta čas res uživali in se veliko novega naučili in doživeli.

Tatjana Groznik Godec

OkrOgle OBLETNICE | *Škof Janez Gnidovec* (1873-1939)

Pred 150 leti, 29. septembra 1873 se je rodil častitljivi božji služabnik Janez Frančišek Gnidovec, doktor filozofije, škof, misijonar in dobrotnik. Bil je prvi ravnatelj in profesor Zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano in skopsko-prizrenski škof. O njem je sv. Mati Terezija napisala: »Naš škof Gnidovec je bil svetnik. Vsi smo ga klicali s tem imenom. Bil je pravi duhovnik po Jezusovem Srcu, blagega in ponižnega srca«. Postopek za beatifikacijo škofa Gnidovca se je začel leta 1973, leta 2010 je bil razglašen za častitljivega, ko je papež Benedikt XVI. potrdil, da je v skladu z načeli krščanske vere živel herojske kreposti. Maja 2023 je na škofiji v Skopju potekalo sklepno zasedanje škofijskega postopka za beatifikacijo v zadevi ugotavljanja čudeža, sedaj je postopek v rokah Dikasterija za zadeve svetnikov v Rimu.

Janez Frančišek Gnidovec se je rodil 29. septembra 1873 v Velikem Lipovcu v župniji Ajdovec pri Žužemberku. Starša sta bila globoko verna in Janeza in brate vzgajala v trdni krščanski vzgoji. Janez je bil vedno zelo dober učenec. Ljudsko šolo in gimnazijo je končal pri frančiškanih v Novem mestu. Leta 1892 je vstopil v ljubljansko bogoslovno semenišče in

23. julija 1896 prejel mašniško posvečenje. Po novi maši je bil poslan za kaplana v Idrijo, naslednje leto pa prestavljen v Vipavo. Leta 1899 je na željo škofa Jegliča odšel na Dunaj, kjer se je posvetil študiju klasične filologije in slovenskega ter nemškega jezika. Po končanem študiju z doktoratom ga je škof Jeglič imenoval za ravnatelja novoustanovljenega Zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, prve škofijske gimnazije v Sloveniji. Tej ustanovi je Gnidovec posvetil štirinajst let. Leta 1919 je Janez Gnidovec prosil škofa Jegliča, naj ga razreši službe ravnatelja, ker se je želel še bolj posvetiti apostolskemu delu. Vstopil je v Misijonsko družbo lazaristov, kjer je postal voditelj novincev. Leta 1924 je bil imenovan za skopsko-prizrenskega škofa. Za škofovsko geslo je izbral besede apostola Pavla »Vsem vse«. Razmere v škofiji so bile težke in zahtevne. Zgradil je številne cerkve, kapelice, zavetišča za otroke, šolo, prosvetno dvorano in semenišče. Organiziral je devet škofijskih sinod, duhovna in dobrodelna gibanja. Bil je velik dobrotnik za reveže in bolnike. Živel je siromašno, drugim je dajal vse, kar je imel. Januarja leta 1939 je hudo bolan odšel v Ljubljano, kjer je 3. februarja 1939 umrl. Pokopan je v cerkvi Srca Jezusovega na Taboru v Ljubljani.

DELO ŠKOFA GNIDOVCA

Tako je zgodovinar in publicist Ivo Žajdela v Družini opisal škofa Gnidovca: »Posebnost Janeza Frančiška Gnidovca je bila njegova preprostost. Napor mu niso bili odveč. Svoje poslanstvo je videl v apostolatu, molitvi in pastoralni dejavnosti; vodila ga je gorečnost za duše. Od šentvida do Skopja ga zaznamuje leta dela, molitve, skromnosti, služenju

Cerkvi in prek tega tudi služenje ljudem, h katerim je bil poslan. Njegovo škofovsko geslo je bilo Vsem vse! To je zgodovina vzponov in padcev, uspehov in neuspehov, podpore in nerazumevanj. Življenje mu je bilo služenje Bogu. Močna je bila tudi njegova izkušnja temne noči vere in trpljenja. Ta ga v marsičem povezuje z velikimi svetniškimi osebnostmi vesoljne Cerkve.« Ko je Janez Gnidovec bil ravnatelj Zavoda sv. Stanislava se je trudil, da bi bili gojenci deležni splošne izobrazbe, predvsem pa bogatega duhovnega življenja. Šentviška gimnazija je dijake navajala k resnemu delu, zato je kmalu veljala za najboljšo v Sloveniji. Med prvo svetovno vojno je Zavod sv. Stanislava postal rezervna vojaška bolnišnica. Sprejela je skoraj 40.000 ranjencev. Ravnatelj Gnidovec se jim je posvečeval kot usmiljeni Samaritanec, vsem je pomagal in jih tolažil v njihovem materinem jeziku. Ko je bil imenovan za skopsko-prizrenskega škofa je vedel, da je poslan na zelo težko delo. Skopska škofija v južni Srbiji (danes Makedonija, Kosovo in južna Srbija) je bila prava diaspora. Katoličani so bili manjšina: polovica prebivalcev je bila pravoslavni in več kot 40% muslimanov. Po balkanski vojni in prvi svetovni vojni so bile številne politične, etnične in verske napetosti. Delo Janeza Gnidovca kot škof je lepo opisal Stanko Žakelj CM, vicepostulator v postopku njegove beatifikacije: »Prišel je res v težke razmere: ni bilo bogoslužnih prostorov, verniki so bili zapuščeni. Pouk krščanskega nauka je bil zelo nepopoln. Šol po deželi ni bilo veliko. Revščina je ubijala voljo za duhovne dobrine. V deželo je prihajalo vedno več prečkanov (ljudje onstran Save in Donave, gledano iz Srbije), vojakov, orožnikov, financerjev, uradnikov in delavcev, ki so bili raztreseni po

prostrani »Južni Srbiji«. Kdo jih bo duhovno oskrboval? Domači duhovniki Albanci niso bili pripravljeni prijeti za tako delo. Gnidovec je osebno in s pomočniki, ki jih je izprosil v Sloveniji, prevzel to delo. Pa so mu očitali, da raznaroduje Albance, celo to, da je v službi raznarodovalne politike Beograda. Toda Gnidovcu je šlo za duše. Hotel je postati vsem vse. Molil je, trpel je, se pokoril, misijonaril po obširni škofiji, oznanjeval evangelij in pomagal, kjerkoli je mogel. In kmalu ga niso imenovali drugače kot škof svetnik: »Onaj sveti biskup.« Celo njegovi nasprotniki niso upali temu glasu ljudstva oporekati. Kot na svetnika so gledali nanj albanski verniki, ker je bila zanje njegova požrtvovalnost nekaj čisto novega. Svetnika so videli v njem pravoslavni in muslimani, ker je tako nesebično pomagal vsakemu, ki ga je prosil pomoči, naj je bil katerekoli vere; pa tudi ker so videli njegovo molitvenost in spokornost. Vojaki, ki so bili pri njem pri spovedi ali pri birmi, niso mogli pozabiti njegove svetniške ljudomilosti in dobrote. Orožniki in financerji ter uradniki: vsi po vrsti so ob njem doživeli nekaj, kar jih je hočeš nočeš spominjalo božje svetosti. Dnevnik Vardar je pisal o njem. Kralj Aleksander je sam videl in spoštoval v njem svetnika. Ko škof Gnidovec umre, je splošna sodba katolikov, pravoslavni in muslimanov: »Umrl je svetnik.«

Nadaljuje →

OKROGLE OBLETNICE | ŠKOF JANEZ GNIDOVEC (1873-1939)

NEKAJ MISLI ŠKOFA GNIDOVCA:

• »Delajte radi, ker je delo dolžnost in spoštujte trpljenje pri delu. Delajte tako, da boste zvečer utrujeni in si boste želeli počitka.

Tako boste posnemali Jezusovo trpljenje. A prosim vas, ne delajte kot stroji... Delajte z duhom vere.«

• »Ne preslišite glasu tistih, ki vas prosijo za molitev. Vedite, da vas potrebujejo, do so zelo potrebni Božje pomoči, ki se izprosi samo z molitvijo. Spolnajte svoje dolžnosti. Bodite zvesti.«

• »Opravljaj službo marljivo, potrpežljivo, z veseljem srcem in dobrim namenom, da razveseljuješ Boga. Svoja dela začni s ponižno molitvijo, z molitvijo jih tudi nadaljuj in končaj.«

• »Bodi ljubezniv do vsakega človeka, stori dobro vsakemu. Nikoli ne vračaj hudega za hudo. V odnosih do ljudi bodi vedno plemenit. Pazi, da vedoma nikogar ne razžališ. Prizadevaj si, da boš v ljubezni v vsem posnemal Jezusa, ki je pot, resnica in življenje.«

MOLITEV ZA BEATIFIKACIJO ŠKOFA GNIDOVCA

Gospod Bog,
Tvoj služabnik Janez Frančišek Gnidovec
se je iz ljubezni do Tebe
nesebično ves žrtvoval za uboge.
Poveljaj ga s čudeži,
da mu bo Cerkev dodelila čast oltarja
in nam bo močnejše zasvetil njegov zgled.
Po Kristusu, našem Gospodu.
Amen.

Pripravil: Jože Jan

Viri:
Gnidovec.si,
Družina,
Ognjišče,
Stanko Žakelj CM Vsem vse,
Blagovest,
Obrazi slovenskih pokrajin

RAZMIŠLJANJA | *Krhkost postmodernega progresizma*
Martin Sušnik | Filozof

»Vrne se Heraklit. Proč Parmenid.« Tako so zapisali študentje maja '68 na steno v Sorboni. S tem niso menili le, da soglašajo z Efežkim filozofom, ki pravi, da »ni mogoče dvakrat stopiti v isto reko«, ker se pač reka in oseba stalno spreminjata. Gibanje t. i. Francoskega maja ni težilo k razmišljanju o tem, kako stvari dejansko so, temveč želelo je nekako povedati kako bi stvari morale biti: nazor, kultura, inštitucije, vrednote, vzgoja in navade se morajo spremeniti Vsako statičnost je treba preseči; živeti moramo heraklitsko. Pri tem so takratni revolucionarni študentje bili očitni sad modernega mišljenja – čeprav so nasprotovali nekaterim modernim izdelkom – saj si je modernost, nadvsem v razsvetljenstvu, želela ustanoviti novi svet, ki bi pretrgal z do takrat tradicionalnim svetovnimazorom, predvsem srednjeveškega krščanstva. V tem smislu je moderni predlog bil progresistcen; njegov namen je bil nadomestiti »stare misli« z novim pogledom in tako pospeševati napredek, v zaupanju da pomeni novost tudi izboljšanje.

Je pa moderni nagon po spremembi hotel tudi doseči nove gotovosti, ki naj bi se ustalile za vedno in tako omogočale zaželeni progres. Iskali so – recimo tako – stabilne novosti, in v tem je moderni paradoks. Bauman jo imenuje »solidna moderna«, ker je preklinjala preteklost in tradicijo, a ni hotela pokončati s solidnostmi, temveč ustvariti nove. Cilj je bil »nadomestiti skupino podedovanih in napačnih solidov z drugo, boljšo in celo popolno, in zato tudi nespremenljivo«, opisuje sociolog.

Postmodernost se je pa s časom uprla tem novim solidnim strukturam, in v tem smislu je maj '68, skupaj z drugimi pojavi zadnjega polstoletja, bil znak nastajanja progresizma nove vrste, ki že ne išče nove solidnosti, temveč zavrača solidnost kot tako. Zato je današnji čas Bauman označil kot »tekočo moderno«. V imenu opozicije do sistema, se postmodernost upira vsakršnemu redu; v imenu borbe proti avtoritarizmu zavrača vsakršno avtoriteto; v imenu prenavljanja zanika vsakršno stabilnost in išče spreminjanje zaradi spreminjanja samega. Ni več nespremenljivih ciljev, trdnih vrednot, trajnih resnic; danes prevladuje nomadizem na vseh področjih življenja.

Pravi Chesterton, da je zmota le resnica, ki je ponorela. To se pravi, absolutna napaka

je nemogoča, in celo v zmoti lahko najdemo delež resnice, ki je pa zašla iz prave poti. V tem smislu, lahko v današnjem progresizmu najdemo nekaj resničnega, v kolikor se upira skrajnemu konservatizmu in umetno izdelanim »sistemom«. Skrajni konservatizem ima seveda svoje šibkosti in napake. Poleg čustvenega stališča, ki lahko osebo nagiba k taki držbi, opazimo na intelektualnem področju, pomanjkanje razlikovanja med tem kar je večno-potrebno in tem kar je bežno-kontingentno. Za konservativca je vse potrebno, celo to kar je kontingentno. Tako postane slep do spreminjajočega značaja človeške realnosti. Ker pa življenje naravno teži po napredku (in napredek vključuje spremembe), postane tak konservativizem represiven in – proti svoji volji – spodbuja uporno reakcijo. Želi ohraniti tradicijo, a ker zavrača spremembe, predstavi mrtvi tradicionalizem, okamenele strukture, zastoj (in kar zastaja, gnije, so tudi pisali fantje in dekleta '68). To se pravi, z namenom da bi rešil preteklost, konservativec ne samo pozabi na prihodnost, temveč nekako ubija tudi sedanjost in preteklost samo, ker ju inmovilizira in jima tako uniči živost. Najboljši poklon preteklosti ni v tem, da jo ohranimo nepremično in mrtvo, temveč da znamo iz nje ohraniti kar je živo in vredno za spreminjajočo se sedanjost in prihodnost. »Jaz sem odvisen od svoje preteklosti – je pisal G. Marcel, filozof ustvarjalne zvestobe – a je tudi preteklost odvisna od mene.«

Vendar je progresizem pravi odgovor temu skrajnemu konservatizmu? Tudi tu opazimo šibkosti, napake in kontradikcije. Na intelektualni ravni, (postmoderni) progresist misli, da je vse kontingentno, celo tisto kar je bistveno in trajno. Dejansko, je za bistva slep, ker ostane na površini spreminjajočih se fenomenov. Sanja s prihodnostjo, in zato zavrača tradicije in zanemari preteklost, pod geslom »nič ni stalnega, vse je treba spremeniti«. S tem pa dejansko izčrpa moč prihodnosti sami, ker ta ostane brez vsake opore. Če je treba vse spremeniti, potem je tudi prihodnost polna praznih sanj, ki bodo morale prejeti ali slej v koš.

Notranja logika progresistične dialektike je v tem smislu samomorna. Prvotna misel »moramo vse spremeniti, da pride na dan kar je novo, in zato tudi boljše« končno vodi na misel »kar je danes novo, bo kmalu

staro, in zato tudi slabo«. To pa pomeni, da zanj, kar je novega dejansko ne vključuje v sebi bistvene izboljšave in da navsezadnje ni ničesar, kar bi bilo resnično dobro samo na sebi. »Dobra« je novost, sprememba kot taka. A možnosti, h katerim merijo te spremembe niso bistveno nič boljše kot katere koli druge, saj bodo itak kmalu zastarele. Te posledice, ki notranji logiki te misli pripadajo in jih je postmodernost razjasnila, pa seveda nič ne pripomorejo progresizmu.

Prvič, v taki perspektivi, se ne okrepijo moči, ki naj bi spremembe uresničile, kajti tak nazor ne vzbuja revolucionarno energijo, temveč povzroča brezbriznost in apatičnost, ki vsekakor napredku nič ne koristita. Dandanes je to postalo očitno; sedanjih nihilizem je nadomestil moderno upanje v napredek, čeprav ima v njem svoje korenine. Zato ni čudno, da je sedanjih progresist dejansko pasivne vrste (pa če tudi drvi sem in tja) in podvržen vplivu mode. Da bi bil res spontan aktiven, bi potreboval kak »večen ideal«, kakšne »stabilne cilje«, kakšne »nespremenljive vrednote«, »trdna načela«, ki bi mu globoko segali v srce. To je pa onemogočeno v današnji perspektivi tekoče postmodernosti.

Drugič: zapleteno teoretsko stališče se obehta današnjim progresistom, ki radi trobijo, da je vse le mit, da morajo »velike zgodbe« umreti, da je vse socialna konstrukcija... kajti bodo morali priznati, da je tudi progresizem le mit, konstrukcija in zgodba, ki mora kratkomalo umreti.

Končno pa še to: če je jedro progresizma v tem, da se upira »sistemu« z neprestanimi spremembami, dobro bi bilo da opazi, da dandanes kažejo biti ravno neprestane spremembe jedro sodobnih »sistemov«. Ti upori, torej, ki si domišljajo da bodo sistem rušili, ga dejansko hranijo in krepijo, ker jih je znal sistem vase absorbirati in jih spremenil v srce lastne dialektike. Zato, kakor konservativizem prebujajo progresistične upore, prav tako tudi postmoderni progresizem povzroča sebi nasprotne posledice. V svetu, kjer so spremembe postale »dolžnost« in kjer je nestabilnost novi imperativ, je tak progresizem navsezadnje služi sistemu, in je v tem globoko konservativen.

Resnični napredek je nemogoč če se bomo upirali vsem spremembam (kot si konservativci želijo), je pa tudi nemogoč če bomo vse

stalno spreminjali in zavračali vsako stabilnost (kot si želi progresist). Kajti resnični napredek vključuje istočasno spreminjanje in stabilnost. V pozabi te osnovne resnice sta si progresist in konservativec sorodna, in zaradi te sorodnosti sta tudi oba neučinkovita. Brez sprememb ni pristnega življenja – brez stabilnosti pa ni subjekta, ki naj bi se spreminjal in napredoval, ne objektivnih kažipotov, na podlagi katerih bi lahko sodili če so spremembe res napredne ali ne.

Kje pa naj bi našli te objektivne kažipote? V realnosti, v naravnem redu in v subjektu samem: v tem kar je za osebo (ali za državo, za skupino, za podjetje, za inštitucijo, za župnijo, za šolo...) resnično dobro in pospešuje udejstvovanje njenih zmoglosti. Podredi se ne dobro spremembam, temveč se morajo spremembe podrediti dobremu. Glavni parameter je torej »dobrota«, t.s.p. pristne vrednote. Če imamo torej nekaj dobrega, ohranimo to in bodimo konservativni. Če smo kaj dobrega izgubili, bo napredek v tem, da naredimo korak nazaj in ga zopet pridobimo; bodimo torej reakcionarni. Če nam nekaj dobrega manjka, stopimo naprej in napravimo potrebne spremembe; bodimo progresisti. Če se nam je zapičilo kaj slabega, bori mo se proti njim in bodimo revolucionarni.

To pa zahteva intelektualni in afektivni realizem, ki motri v stvari čim bolj pristno, objektivno, globoko in ljubeznivo. Tako bomo znali razlikovati kaj je bistveno od minljivega, in bomo znali pospeševati spremembe, ki bodo pripomogle, da se bo bistveno čim bolj uresničevalo.

Današnja družba nerada govori o naravnem redu, o bistvih, o objektivni dobroti, o resnici. Je subjektivistična, a noče govori o subjektih, ker mora biti vse »tekoče«. Medtem pa niha, zaprta v zmotni debati med dvema neučinkovitima možnostima: konservativizem, ki vodi v mrtvilo (pa naj še tako zakriva strah pred spremembami ali pa celo lenobo pred trdom, ki ga spremembe zahtevajo, v imenu »zvestobe«, ki dejansko ni ne živa ne ustvarjalna), ali pa progresizem, ki hlasta po novem, a vodi v praznino nihilizma (pa naj še tako z masko »avanture« in »prenovljenja« zakriva strah pred angažiranjem z resničnimi vrednotami, brez katerih se ne da resno govoriti o napredku). In, kot vemo, značilnost nihala je v tem, da ne napreduje.

KOLEDAR

23. septembra
Slomškova proslava v Slovenski hiši
24. septembra
Mladinski dan v Slovenski vasi
30. septembra
Peš romanje v Luján
8. oktobra
Obletnica v Našem domu San Justo
15. oktobra
Materinski dan
28. oktobra
Šolski izlet v Glew

29. oktobra
SLOVENSKI DAN v Slomškovem domu

5. novembra
Obletnica v Slovenski vasi

71. Mladinski dan!

9. uri Sv. maša
10. uri Dviganje zastav
10:30 Začetek tekmovanj
13. uri Kosilo
19. uri Kulturni program

24. septembra v
Hladnikovem
domu

52. LITERARNI NATEČAJ
REVIJE MLADIKA

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”
“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

JEZIK

Mama miška se je sprehajala po hiši z malo miško. Nenadoma sta slišala mačka. Mala miška se je zelo ustrašila. Maček se je začel približevati. Mama miška je rekla mali miški: »Ne boj se. Poslušaj!« Na veliko prese-nečenje male miške je mama miška začela lajati: »Hov, hov, hov!« Maček se je ustrašil in zbežal. Mama miška se je obrnila k mali miški in rekla: »Zdaj vidiš, kako potrebno je govoriti več jezikov.«
Od leta 2001, ki ga je Svet Evrope razglasil za evropsko leto jezikov, vsak 26. september praznujemo »evropski dan jezikov«. Namen Evropskega dneva jezikov je prebuditi v lju-deh zavest o pomembnosti jezikovnega izo-braževanja, okrepiti zavest o pomembnosti vsakega jezika in tudi spoštovanje do vseh jezikov, ki jih govorijo različni narodi po Evropi, spomniti na jezikovno raznolikost v Evropi, dvigati jezikovno zavest in uveljav-ljati jezikovno dediščino Evrope, hkrati pa ljudi spodbuditi k učenju tujih jezikov.
Več kot polovica prebivalcev Evropske unije govori poleg materinega jezika še enega tu-jega. Dva tuja jezika obvlada četrтина prebi-valcev EU. Najpogostejši tuji jezik je angleščina (38%), sledijo ji francoščina (12%), nemščina (11%) in španščina (7%).
Znotraj Evropske unije je uradno priznanih

23 različnih jezikov, obstaja pa več kot 60 avtohtonih regionalnih in manjšinskih jezi-kov, in še veliko neavtohtonih jezikov, ki jih govorijo priseljenci.
Na svetu je več kot 7000 jezikov. Najbolj razširjeni so mandarinska kitajščina, ki je materni jezik 921 milijonov ljudi, španščina (471 milijonov), angleščina (370 milijonov) in hindi (materni jezik 342 milijonov Indij-cev).
Slovenščino govori približno 2,5 milijona lju-di. Leta 1953 je bila materni jezik 96,8% pre-bivalcev Slovenije, leta 2002 pa le še 87,8%.
Kadar govorimo o jeziku označujemo tis-to bistvo človeka, o katerem je govoril že Aristotel, ko je zapisal, da je človek edino bitje, ki ima logos. To pa pomeni, da zna misliti in zna govoriti.
O jezikih nam govorijo tudi pregovori:
• Kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš. (Quot linguas calles, tot homines vales). (latinski pregovor)
• Največja nevarnost globalizacije je, da nas potiska k skupnemu megajeziku. (Umberto Eco, italijanski pisatelj)
• Svet se osvaja z besedo in ne z izdrtim mečem. (gruzijski pregovor)
• V jeziku najdemo skrivnost, stari zaklad.

Slavček dobi vsako leto novo perje, ohrani pa svojo pesem. (Frederic Mistral, francoski pisatelj)
• Jezik nas daleč pripelje. (ruski pregovor)
• Meje mojega jezika so meje mojega uma. (Ludwig Wittgenstein, britanski filo-zof, avstrijskega porekla)
• Znanje tujega jezika je imeti novo okno, skozi katero lahko opazuješ svet. (kitajski pregovor)
• Vsak jezik ima drugačen pogled na življenje. (Federico Fellini, italijanski filmski režiser)
• Človek, ki zna dva jezika, velja za dva človeka. (francoski pregovor)
• Kdor ne zna tujih jezikov, ne ve nič o svo-jem. (Johann Wolfgang von Goethe, nemški pisatelj, pesnik, dramatik, politik, znanstve-nik in filozof)
• Z vsakim novim jezikom, ki se ga naučiš, živiš novo življenje. Če znaš samo en jezik, živiš samo enkrat. (češki pregovor)
• Jezik je obleka misli. (Samuel Johnson, angleški pisatelj, pesnik, dramatik, esejist in literarni kritik)
Izbral: Jože Jan

Sobota, 23. septembra 2023
Slovenska hiša | Ramón Falcón 4158

Šolska proslava
v čast bl. škofu
Antonu Martinu Slomšku

Ob 9.30 sveta maša za vse žive in pokojne učitelje.
nato igra: “PETER PAN”
(Po istoimenski igri M. Barrieja)
v izvedbi Prešernove šole
Režija: Dani Kocmur, Rotija Grbec, Mariana Petkovšek

Vsi lepo vabljeni!

Vstopnina:
Za otroke \$ 1000.-
Za odrasle: \$ 1500.-

PEŠ ROMANJE V LUJAN
Sobota 30. septembra
“Mati, smo v tvojih rokah, daj nam moči,
da ostanemo združeni.”

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

REPUBLICA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Grupo HZ

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

BAJDA s.r.l.

PRILOGA S SLIKAMI

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN *obhaja 75 let obstoja*

Pevovodje in Lučka Marinček

Igor Šef in Ariana Žigart

Dvorana prve vrste

Instrumentalni tercet

Ex- Corde

Mešani pevski zbor San Justo

Slovenski moški zbor

Slovenski pevski zbor San Martin

74. OBLETNICA *društva Slovencev v Mendozi*

53. MLADINSKI DAN *v Slomškovem domu*

62. MLADINSKI DAN *v Našem domu*

REDNI POUK NA SSTRMB | *Prvo polletje 2023*

